

המקור לדין
עשה דוחה לא תעשה

תזכורת
למקור שראינו אתמול

למדנו ע"י סמוכים
"צמר ופשתים יחדיו
גדילים תעשה לך"
שציצית דוחה שעטנז

לר"י הלימוד מסמוכים מתאפשר
כי הלימוד "מוכח"
(לא במקומו הטבעי)
או
"מופנה" (מיותר)

הפסוק מופנה לפי
תנא דברי ר"ש
כיון שבויקרא כבר נאמר
"ובגד כלאים שעטנז"
ובגד זה צמר ופשתים

מה המקור לשיטת רבנן?
(שחולקים על תנא דברי"ש
שבגד זה לאו דווקא צמר ופשתים
ולדעתם הפסוק לכאורה לא מופנה)

מקור אחר
מטהרת מצורע

שמגלח כל ראשו וזקנו
וזזה דוחה את הלואים הבאים:

1 "לא תקיפו פאת ראשכם"
(בהנחה שאכן יש איסור הקפת הראש
כשמקיף את כל הראש)

2 "ופאת זקנכם לא יגלחו"
שנאמר בכהנים
(ובדומה גם בישראל)

3 בנזיר
"תער לא יעבר על ראשו"
וגם נזיר מצורע מגלח

דחייה
אי אפשר ללמוד משם
כי שם זה לאוים חלשים

1 2 הקפת הראש וגילוח הזקן חלש
כי אינו שווה בכל
(רק בגברים)

הערה
הגמרא ניסתה בכ"ז ללמוד מזקן
כי זה מיותר
ואם אינו עניין ללאו חלש
תנהו עניין ללאו חזק
(ששווה בכל)

הערה
ראיה לדחייה:
שהרי אם נלמד מנזיר
צריך גם ללמוד שעשה דוחה
לא תעשה + עשה
וזזה לא נכון

דחייה
זה לא מיותר
כי היינו חושבים אולי
להחמיר בכהנים שלא יכולים לגלח
קמ"ל שמגלחים

אותו מקור
שציצית דוחה שעטנז

"לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדו
גדלים תעשה לך..."

ויש כאן משהו אחר מופנה:
(שהרי לרבנן צריך לכתוב
"צמר ופשתים")

"גדילים"
במקום ציצית

"שעטנז"

"יחדיו"

דחייה
בא ללמד שצריך
ארבעה חוטים:
גדיל = 2 מלופפים
גדילים = 4

דחייה
בא ללמד שכדי שיאסר מן התורה
זה דווקא בצמר ופשתים שעובדו ברמת
שוע טווי ונוז (נוטריקון שעטנז)

תשובה בסוף
(לפי המאירי)
את זה לומדים מ"שעטנז"
שוע טווי ונוז

ניסיון דחייה
ששעטנז זה דווקא
כשהצמר והפשתים חוברו
בשתי תפירות